

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De visione Crucifixi, super domum eius apparentis. XXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

tam verbo quàm exemplo, magnum præstitit sanctæ conuersationis ducatum, cum vniuersis fratribus secum in domo congregatis ad laudem Dei omnipotentis.

CAPVT XX.

De viro, qui in puteum cecidit, & inde illæsus extractus fuit.

1. **A**Ccidit autem quodam tempore, vt plures ad audiendum verbum Dei, in antiquam domū prædilecti patris domini Florentij conuenirēt. Et dum collatio deuotæ exhortationis fieret, vir quidā cum aliis fidelibus sedebat super putei marginē; & oppressus somno, cecidit improuisè retro in aquā, capite verso. Ad cuius lapsum exterriti, qui aderant, mox in puteū dolentes respiciunt; & ecce Deo protegente, stetit homo super pedes suos in aquis putei saluus & illæsus, mirantibus cunctis. Sumentes ergo festinanter vectem desuper pendentē, submiserunt in os putei, & extraxerunt hominē viuū, quem existimauerunt penè submersum & defunctum. Videntes autem eum de tanto periculo liberatum, gratias Deo omnipotenti reulerunt, & consolati sunt nō minime; quia Deus non est passus hominem periclitari in illa domo subita morte. Hæc mihi quidam ciuis Cæpensis retulit, qui præsens tunc affuit, & Dauentriæ iuuenis frequentauit: sed & multa alia bona, de viro Dei & fratribus eius enarrauit. Et ego ex eodem puteo sæpius aquam hausi ad vsum coquinæ, qui satis angustus erat; & ideo res gesta ad gloriam Dei ampliùs valet, qui supra id quod petitur, occurrit periculis animarum.

CAPVT XXI.

De visione crucifixi super domum eius apparentis.

1. **G**Rata admodum & Deo dilecta cōgregatio fratrum, in domo reuerendi patris domini Florentij ad laudē Dei collecta, magnis refulsit virtutibus, & sublimium meritorū actibus extitit decorata. Ibi humilitas, omnium virtutum prima, exquisita fuit à maiore vsque ad minimum, faciens de terrena domo paradysum, & transferens homines mortales in caelestes margaritas, tanquam lapides viuos in templo Dei glorificandos.

2. Ibi obedientia, mater virtutum & discretionis lucerna, viguit sub tanta disciplina; vt summa esset sapientia obedire sine mora, & nefas foret horrendū præterire senioris consilium aut minimum verbum. Ibi charitas ad Deum & ad proximum, sic arsit intus & extrà, vt dura corda peccatorum auditis sermonibus sanctis, soluerentur in lachrymas; & qui frigidi aduenerant,

verbi calore accensi, læti abibant de cætero peccare cauentes. Ibi spiritualis militiæ armatura, cōtra singula vitia enituit strenuè; & senes cum junioribus, aduersus Satanam, & propriam carnem, ac mundi fallacias, fortiter certare didicerunt. Ibi antiquorum patrum memoria, & Ægyptiorum monachorum feruida conuersatio; quæ quali semimortua iacuit in terra, ad vitam redijt; & clericorum status, ad summæ perfectionis normam, secundum ecclesiæ primordia surrexit. Ibi audiebatur deuota spiritualis exercitij exhortatio: & inter quotidianas meditationes, sacrosancta & dolorosa passio saluatoris nostri Iesu Christi, crebrius & affectuosius est reperita & masticata; ex cuius intenta recordatione, salus animæ noscitur effluere; valens mortiferos serpentis morsus sanare, & mentem passionatam mitigare, ac torpentem animum ad cælestia de terrenis per cruciformem imitationem subleuare.

3. Cùm igitur magnificæ deuotionis ardor erga diuina beneficia recolenda, in multorum cordibus flagraret, & exemplo reuerendi patris domini Florentij, ad perfectum mundi contemptum, sancta illa congregatio erudita proficeret semper in melius; pius Deus, qui benedictionem suam & gratiam humilibus præstat, non destitit consolationibus sacris & internis gaudijs refouere sibi fideliter seruientes. Et vt de multis aliquid proferam, vnam breuiter visionē his inseram, quam Deus omnium secretorum cognitor super domum illam, cælesti vnctione benedictam, ostendere dignatus est.

4. Quidam ex nouellis plantationibus domini Florentij discipulus deuotus, quadam nocte insolita visione perterritus, expauit totus in principio, sed in fine lætificatus est mira Dei pietate. Cumque in stratu suo quiesceret, ecce ventus ab aquilone validus nimis, & tempestas sauiissima veniebat totam concutere terram, quasi iam instaret dies extremi iudicij, omni carni metuenda. Pauescens ergo horrenda tempestate, cœpit iuuenis ille cogitare quoniam fugeret, & quò diuerteret à facie formidinis Domini. Deprehensus itaque inter angustias, aspexit sursum in cælum; & ecce signum crucis euidens in aère apparuit, salutis humanæ auctorem representans. Videns ergo hanc sanctam imaginem crucifixi, expansis manibus & cōfixis clauis in aère pendentem, cuius radiis illuminabatur orbis, iam tēpeestas illa cessabat. Et crux ultra procedebat, vsque dum staret supra domum domini Florentij; in qua habitabant sanctæ crucis serui, & veri contemptores mundi. Ad cuius aduentū & præsentiam, tota domus quasi obuiam tendens saluatori, à fundamento eleuabatur in aère super terram, nusquam tangens terrā: atq;

reuc-

reuerenter se inclinans ex vno latere versus crucem, redijt iterum super stabilitatem suam. Imago autem crucis processit, & stetit super murum contra ostium domus, per quod quotidianus est transitus fratrum. His visis, cœpit iuuenis expansis manibus orare versus crucem, & petere à timore terribilis iudicij protectionē. Statim raptus est de loco suo, & intra ianuā domus domini Florentij collocatus, tanquam in loco securitatis sub alis crucifixi. Tunc nimium exhilaratus, & quasi de omni angustia tutatus, præ ineffabili lætitia expergefactus est. Et vehementer admirans, gratias egit Deo, qui dignatus est sibi talia de deuotis fratribus illis reuelare; quibus deinceps studuit adhærere, & vitam eorum cum Christo absconditam semper venerari.

CAPVT XXII.

De patientia eius & mansuetudine, ac dilectione ad omnes.

1. **Q**uidam curialis seculari fultus asturia, virum Dei magistrū Florentium non est veritus molestare; sed eum beneficio suo conabatur frontosè priuare, existimans quòd forsitan nemo se opponeret, aut pro vicario Christi responderet, quia deuotus & mansuetus ad iniurias videbatur. Vocatus ergo ad causam, vt de obiectis sibi querelis aduersario responderet, non multa contentione nec splendido sermone vsus est, sed breui & humili responsione sic ait: Si vos melius ius habetis quàm ego, teneatis in nomine Dei. Mirati sunt astantes, & ædificati in verbo præsentis.

2. Vnus autè ex canonicis pro viro Dei zelans, nec sustinens iustum & innocentem opprimi, ait ad eum: Quomodo ita loquimini, dilecte magister Florenti? Non curatis plus de præbenda vestra? Verumtamen iste non habebit, quòd querit; sed pro vobis agimus, vt teneatis, quòd bono iure possidetis. His auditis siluit aduersarius, & recessit nihil adeptus. Cognouerunt siquidem à maximo vsque ad minimum, quòd fidelis & deuotus magister Florentius, dignus sacerdos Christi erat; cuius vita & doctrina, plures ad seculi contemptum trahebantur. Nam de magnis & terrena sapientibus, humiles & simplices fratres fecit, necnon quosdam competenter instructos, ad statū religionis & sacerdotij honorem, crescente in eis septiformi Spiritus sancti gratia, habilitauit.

3. Illud autem pro maximo lucro & gaudio singulari reputabat, si alicui iter æternæ salutis ostendisset, atque à peccatis ad continentiam reuocasset. Reuerebatur igitur à mundanis, honorabatur à magnatibus, & à bonis & deuotis tenerrimè diligebatur. Fecerat enim eum tam amabilem cunctis vita sincera, chari-